

Publicerad 2014-12-09 21:26 av erkki

Jag blev tagen av Gennis text, "Kan överlevnad köpas". Med hennes tillåtelse har jag skrivit en fortsättning. Läs gärna hennes först! Så här års vill man gärna ägna en tanke åt dem som har det svårt.

De utslagna

Nej, det kommer nog aldrig någon ängel. Det är knappt så de kåta karlarna vill ta i mig längre. Än mindre en vit ängel. Jag är nog slut nu. Var det ängeln som lade den där frigolitskivan på trottoaren, så jag fick något varmt att sitta på? Alltid något. Den kunde jag vika ihop så man kunde sitta aningen högre, fast väldigt hukad. Som sig bör. Hukad. Fryser eller hungrar ihjäl om några dagar. Det känns troligt, och egentligen en befrielse. Skönt om jag vore lite full då. Kanske har jag några veckor kvar. Vem vet? Om ängeln inte har något åt mig kan den väl ta mig härifrån. Vart som helst. Är jag sämre än tiggaren där borta? Ja, folk tycker nog det, fast jag har något att erbjuda. Vissa män vill ha det. Ändå ser de på mig med avsky. Snälla ängel …

Någon slår på mig! Inte för att förnedra mig ännu mera, slagen är för varsamma. Är det ängeln som ha kommit nu? Åh, mina ögon är så svullna att jag knappt får upp dem. Hör jag något? Ett svagt rosslande kanske, men det verkar angeläget. Änglar rosslar väl inte? Vänsterögat funkar. En gammal kärring med rollator!

- Vad vill du?

Jag hör att hon svarar, men inte vad hon säger. Bryr mig inte. Så böjd hon är! Inte för att hon vill ta i mig, utan för att hon är riktigt gammal. Hon har slutat peta på mig med sin käpp. Står bara och glör. Funderar hon på något? Hon tar ett stadigt tag om rollatorn och går ett steg ifrån mig. Stannar lite och tittar på mig. Jag vill inte möta hennes blick. Men av någon anledning vill jag inte att hon går. Vet inte varför. Nu vänder hon sig bort igen och tar ett par steg.

- Vänta!

Hon stannar upp, vänder sig långsamt om och tittar på mig igen. Och talar igen. Hon undrar om jag är hungrig. Dum fråga! Så klart jag är! Och om jag fryser! Självklart. Ingen idé att svara. Vad var det jag ville henne egentligen? Bara några ögonblick av sällskap. Det var allt. Hu, så kallt det är. Kroppen ryser till, troligen har jag fått urinvägsinfektion igen. Vad gör kärringen? Hon tittar bortåt parkbänken. En liten bit bort. Verkar inte bry sig om mig längre. Jaha, hon går nu? Ja, särskilt sällskaplig var jag ju knappast. Varför välter hon sophållaren där borta? Ska hon leta burkar att panta. Hon kanske försörjer sig så. Hon kan väl inte prostituera sig, hon också? Alldeles för gammal. Kommer det inte någon bil snart så jag får lite värme. Innan…

Nu petar hon ut skräpet ur soppåsen! Usch så äckligt, men det verkar inte vara så mycket i den? Gamla halvätta korvar, bananskal och … allt möjligt. Varför? Nu tömmer hon påsen. Skakar den. Fattar hon inte att den är tom nu? Vänder den ut-och-in. Petar håll i hörnen längst ner. Usch, så kladdig den är. Själv blir hon ju ännu äckligare av detta! Fast den var hyggligt ren på det som var utsida nyss. Nu ser den ännu äckligare ut, fast hon försökte torka bort något. Alla som går förbi – det är visserligen inte många – glör undrande på henne, men ingen reagerar. Tar hellre och ökar avståndet med en liten kringgående rörelse. Hu, duggregnet verkar tillta. Kommer det ingen som vill ha mig snart? Gör vad som helst. Lite värme. Någon droppe vin. Snälla! Jag är så trött. Börjar jag halvsova nu igen? Tänk om man slipper vakna.

- Snälla …

Jaså, är du tillbaka? Ville du mig något i alla fall? Högerögat är fortfarande så svullet av snytingen jag fick igår, men det vänstra funkar. Så kommer hon med soppåsen! Jag får försöka lyssna lite. Hon tar av sig sin sjal i kylan! Smutsig men vacker. En gång i tiden. Som jag själv. Varför? Hon säger något! Tydligare än förut!

- Ta min sjal om dig! Ta soppåsen utanför så du håller regnet borta. Det låg en halväten hamburgare i, som fortfarande var lite ljummen. Ska jag hämta den? Jag behöver inget. Ingenting alls. Jag dör i natt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten